

ŞAKANIN SINIRLARI

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 17.02.2013 tarihli (200.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim.
Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve sellem âla seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahabihi ecmaîn.

Aziz kardeşlerim,

Mü'min insanın ahirette başını ağrıtabilecek ve onu en büyük sorumluluklarla karşılayacak organı, dilidir. Cennete girerken de dil bir numaradır; cehenneme maazallah, girince de dil bir numaradır. Muaz Bin Cebel radiyallahu anh ashabi kiramın büyüklerinden diyor ki "Bir gün Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizle bir yolculukta idik. Yolda uygun bir yer ve fırsat buldum. Bir şeyler sorayım diye düşündüm." Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimize belli sorular sormuş. Bu sorular da cevaplar almış. Neler yapılması gerektiği, nelerin önemli olduğu konusunda Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem cevap vermiş. Uzunca bir hadisi şeriftir. Büyük bir sahabenin tatlı bir hatırasıdır. İşte "Şu nasıl, bu nasıl?" diye Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemden cevaplar almıştır. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem de ona kendi üslubuna uygun bir şekilde ibadetleri, namazı, hacı, Kur'anı anlattıktan sonra, teheccüd namazına bile işaret ettikten sonra "Bu işin en ucunda cihad var, haberin olsun." buyurmuş. Yani namazından haccına kadar, iman esaslarına kadar anlattıktan sonra da (yolcu arkadaşlığı esnasında konuşmaları bu) cihattan söz etmiş. "Bu işin zirvesi cihattır Muaz." demiş. "İyi bir Müslüman olmak istiyorsan bunlar, bunlar ve bir de İslam'ın zirvesi cihad!" diye buyurmuş. Sonra da demiş ki "Muaz, sana bütün bunların şifresini vereyim mi? Bütün bunların hepsinin şifresi nedir biliyor musun?" demiş. "Buyur ya Resûlullah!" demiş. Dudaklarını gösterip "Bunlara dikkat edeceksin!" buyurmuş. Şimdi öncesinde neler sayıyor? Namaz, hac, zekât, gece namazı, Kur'an okumak İslam diye bildiğimiz her şeyi sayıyor. Sonra diyor ki "Bak sana bir paket verdim, bunun zirvesi de cihattır." diyor. İçinde cihadın da bulunduğu büyük bir ders veriyor. Sonra "Muaz bütün bunların hepsinin şifresini sana vereyim mi?" diyor "Buyur ya Resûlullah!" deyince dudaklarını gösterip "Bunlara dikkat edeceksin!" diyor Allah ondan razı olsun. Muaz radiyallahu anh demiş ki, "Yani bu kadar namaz vb. bu kadar şeyleri konuştuktan sonra hac yaptık, Kur'an okuduk, namaz kıldık, cihadı da yaptık. İki kelimemizden dolayı da mı mesul olacağız? Bu kadar işleri yapmış, becermiş Müslüman olarak iki kelime konuşamayacak mıyız?" gibi bir anlamda demiş ki "Ya Resûlullah! Yani biz bütün bunlardan sonra, bir de konuştuğumuz sözlerin hesabını mı vereceğiz?" Bunun üzerine sallallahu aleyhi ve sellem buyurmuş ki "Anan seni doğurmasaydı da bu soruyu sormasaydın." demiş. "Anan seni doğurmasaydı da bu soruyu sormasaydın. İnsanlar yüzü koyu cehenneme niye giriyorlar ki?" demiş.

Kardeşler,

Biz mü'miniz elhamdülillah! Peygamberimizi camide vaaz eden, bir konferansta konuşan saygın bir ilim adamı olarak görmüyoruz biz. Kelimeleri cennet veya cehennem olan biri olarak görüyoruz. Tekrar özetliyorum. Bir hadisi şerif, bir insana nasıl yön vermesi gerekir? Bunu anlatmak için. Muaz Bin Cebel (meşhur bir sahabe, çok saygın biri, ashabi kiramın ileri gelenlerinden) bir hatırasını anlatıyor. Bu hatırasını da Tirmizi ve İbni Mace'den okuyoruz. "Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemle beraber yolculukta idik. Fırsatını kolladım, onu yalnız bulduğum bir yerde sorular sormaya başladım." "Ne yapacağız, nasıl Müslüman olacağız?" Hani insanlar bir âlimi bulunca sorular soruyorlar ya, o da öyle peygamberini yalnız bulmuş ve soru sormuş. Aleyhisselatu vesselam da ona imandan, İslam'dan, namazdan bizim Müslümanlık olarak bildiğimiz her şeyden bahsetmiş. Sonra da "Bütün bunların üstünde cihad denen bir ibadet var, haberin olsun." demiş. Yani efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, bir piramit çizmiş ona. Altında namaz var, oruç var vesaire vesaire en tepesinde ise cihad var. İmandan cihada kadar her şeyi anlatmış. Anladığını anlayınca da yani; namazdan cihada kadar bütün bu işleri (içinde gece namazı da var, yani teheccüd) konuştuktan sonra "Bunları yap Muaz, cennettesin sen." dememiş ona. Buyurmuş ki "Muaz bütün bunlar böyle; ama bunların hepsinin şifresini sana vereyim mi?" demiş. Namazda, imanda, cihatta, gece namazında başarılı olmanın anahtarını veriyor Efendimiz. Çünkü "Ya Resûlullah! Bana bir nasihat et. Cennete koysun, cehennemden kurtarsın beni o nasihatın." demişti ve bu cümleyle sözüne başlamıştı Muaz.

“Bana öyle bir nasihat et ki cennete gireyim, cehennemden kurtulayım.” Her şeyin özünü istiyor. O da ona, namaz vs. bütün ibadetleri sayıyor sallallahu aleyhi ve selem. Sonra da “Muaz ben sana bütün bu anlattıklarımın şifresini vereyim mi?” “Buyur ya Resûlullah!” “Dudaklarına dikkat et. Konuştuğuna dikkat et.” Dudak derken, insanın bu alttaki çenesini göstermiyor. İki dudağın arasında hareket eden dili gösteriyor. “Konuştuklarına dikkat et!” O da “Ya Resûlullah! Bu kadar dediğin işleri yapmış, cennetlik işleri yapmış, cehennemden kurtulmuş bir adamın; iki kelimedenden dolayı derdi olur mu?” deyince Muaz Bin Cebel gibi bir sahabenin sormaması gereken bir soruymuş demek ki bu. “بامعاد نكلتك امك” demiş. “Anan seni kaybetseydi de böyle soru sormasaydın. Ne biçim soru, ne kadar basit soru sordun. İnsanları, yüzükoyun cehenneme yuvarlayan dillerinden başka nedir ki?” demiş.

Kardeşler,

Ne anlatıyor bu hadisi şerif? Mü’min olarak biz, maazallah cehenneme yuvarlanmak gibi bir tehlike ile karşılaşsaksak bu, genelleme itibariyle dilimizden kaynaklanan sıkıntıdır. Bunu sadece şuradan da ölçebiliriz. “La ilahe illallah Muhammed’un Resûlullah.” dilin söylediği bir şeydir. Faturası cennet veya cehennemdir. Bir kere “Süphanallah.” diyene Resûlullah sallallahu aleyhi ve selem, yerler gökler arası kadar büyük sevaplar vaat ediyor. Bir tek negatif kelime de aynı sonucu doğuruyor. Ebu talip ölüm döşeğinde iken, bir kelimedenden dolayı yüzükoyun gitti. Ne dedi? “Benden sonra Mekke kadınlarını güldürecek söz söylemem ben.” dedi. Bir kelime “Tamam yeğenim, senin dediğin olsun.” deseydi, Peygamber yetiştirmiş bir baba mantığı ile cennette idi. İbrahim aleyhisselamla boy ölçüşecekti belki de.

Bir kelime onu ne hale getirdi. “Muaz anan seni doğurmasaydı da bugünleri görmeseydin.” sözü burada anlaşılıyor. Demek ki Müslümanın ağzından çıkan iki kelime, onun ebedi cenneti veya ebedi cehennemi olabilir. Maazallah, bir süreliğine cehennem olan ağır bir söz de konuşabilir. Buradan şu sonuca çıkıyoruz. Biz müminiz ya, elhamdülillah! Bundan dolayı rahat konuşabilen bir insan değiliz. Biz ciddimizde de ciddiyiz; şakamızda da ciddiyiz. Şaka da yaparız, ciddi de konuşuruz. Şaka bize haram değildir. Sevgili peygamber aleyhisselam efendimiz de şakalar yaptı. Onun Cebrail aleyhisselamla beraber bulunduğu sahneler yani; Medine Münevver’de, Mescidi Nebi gibi bir yerde ashabı onunla şakalaştılar. Tatlı tatlı tebessüm de etti. Hep ağlamadı; ama hep gülmedi de. Ağladığı oldu; tatlı tatlı tebessüm ettiği de oldu. Hayat baharıyla kışıyla yaşandığı gibi, insan da tebessümüyle ağlamasıyla yaşar. Biz Ümmeti Muhammed olarak, matem ümmeti değiliz! Biz yarın orduyla cihada gidecekken, akşam hanımlarıyla yatan sahabelerin peşinden gidiyoruz.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve selemle şehit olmak için savaştan ve kıl payı kılıçtan kafasını kurtarmış insanlar; yemek molası verildiğinde yani nihayetinde biraz önce az kalsın kafası kopuyordu, şehit oluyordu, on dakika sonra da yemekten sonra yine şehadete geçecekler, şehit olacaklar. Belki de bu soruyu soran sahabe de şehit olmuştur. Yemek yerken “Ya Resûlullah! Kadınsızlık çok sıkıştırdı bizi ne yapacağız.” diye sormuş sahabeler. Göklerden Cebrail inip de “Edepsizler! Böyle şeyler, şehid olurken insan böyle konuşur mu?” demedi. Neden demedi? Çünkü Allah kullarından sanal, uçuk, ayağı yere basmaz bir din yaşamalarını istemedi. “Yatak odalarından mutfağına, oturma odasından sporuna gezmesine, düşününe, eğlencesine varıncaya kadar hayatı haramsız bir şekilde yaşayın.” dedi. Yasak olan, haramlarla neşelenme ve eğlenmektir. Hayatı haramsız yaşadktan sonra mü’min, tebessüm de eder. Güler de eğlenir de neşelenir de koşar da yürür de espri de yapar tiyatro da yapar. Mü’min rahattır; ama helal dairesinde rahattır.

Mü’min haramlara bulaşmadığı sürece, sıkıntıda değildir. Ancak bu haram; elin haramı olduğu zaman da haramdır, dilin haramı olduğu zaman da haramdır. Bir Müslüman’a mesela; Hristiyanlığın simgesi olan haç eline alıp şöyle okşayıp yakasına rozet olarak taktığı zaman, “Yahu ne yapıyorsun sen? Bu Hristiyanların simgesi olan bir şey! Sen Allah’tan korkmuyor musun? dediğimiz gibi, ancak muharref dini olan bir Hristiyan’ın konuşacağı sözleri konuşan Müslümana da “Bu söz, Müslüman’ın ağzından çıkmazdı!” deriz. Nasıl haç Müslüman’ın elinde durmaz, Hristiyanca bir söz veya mülhit dinsiz insanın ağzından çıkacak bir söz de mü’minin ağzından çıkmaz.

Mü'min, kendisini kontrol eden insandır. Üzerinde necaset bulunmayacağı gibi mü'minin, dili de necis bir kelime konuşmaz. Kontrollü insandır mü'min. Sağlığına da dikkat eder, imanına da dikkat eder. Nasıl "Bu benim için zehirdir. Bu benim filanca hastalığımı etkiliyor." diye belli yiyecekleri sansürlüyorsun. Mü'min olarak "Benim imanımı rencide eder." diye sözlüğün de sınırlı sözlüktür senin. Konuşacağın şeyler sınırlıdır. Bir mü'minin ikinci hanımı olması kadar tabii hakkı yoktur. Allah serbest ettikten sonra, serbesttir; ama bunu sakız yapıp ağzında dolaştırmaz mü'min. Boş yere veya tehdit için bu konuyu konuşmaz. Çünkü Allah'ın verdiği ruhsatla oynamak, edep dışıdır. Bu mü'minin diliyle başını belaya sokması demektir.

Bir âlime bir soru sormuşlar. Demişler ki "Filan sahabe ile filan sahabe arasında kavga oldu. Kavga ettiler. Biri öbürünü öldürmek istedi. Bu konuda ne yorum yapıyorsun?" diye sormuşlar. Lütfen dikkat ediniz! Gerçek bir âlimin mantığına bakınız. Yani hicretin 40. Senesinde, filan sahabe ile filan sahabe savaş yapmışlar. Şu kadar Müslüman da o savaşta öldü gitti. Büyük bir zayıf! Aradan asırlar geçmiş, bir talebe hocasına diyor ki "O olay hakkında, en doğru yorum nasıl yapılabilir?" diyor. Bakın nasıl cevap veriyor. Diyor ki "Biz o olaydan altı asır sonra geldik. Yani bu olayın üstünden altı asır geçti. O zaman yaşıyor olsaydık biz, ya o ya da öbür tarafı tutacaktık. Muhakkak bir Müslüman'ın kanına bulaşacaktık. Çünkü oturamayacaktın, taraflardan birini tutacaktın ve muhakkak birini öldürecektin. Allah bize nasip etti, o günü yaşamadık. Aradan altı asır geçti şimdi, Allah elimizi bulaştırmamıştı o kana. Biz niye dilimizi o kana bulaştıralım ki şimdi?" Altı asır geçmiş, yüz-iki yüz bin Müslüman ölmüş gitmiş. O gün sen olsaydın ya maktul ya da katil olacaktın. Ya seni öldüreceklerdi veya sen birini öldürecektin. Allah seni o gün yaratmadı kurtardı o afetten. Sen deprem günü binada değildin, bina çöktü yıkıldı. Şimdi o enkazı kaldırıp kafana niye vuruyorsun ki? Bu, mü'minin dilini nasıl kontrol etmesi gerektiğine dair çok cazip bir örnektir.

Beni Allah, elimi bulaştırmamam sayesinde kurtardı. Yani, elim bulaşmadı bu işe. Kimsenin kanı yok elimde. Şimdi elimi kurtardı Allah. Ben dilimi kana niye bulaştırıyım ki? "O haklıydı, bu haksızdı, şöyle ölmeliydi, böyle öldürmeliydi." niye diyeyim ki ben? Demek ki kardeşler, mü'min insan elini haramdan koruduğu kadar, dilini de korumak zorundadır. Kaldı ki dilin harama bulaşma riski, elinkinden çok fazladır. El, yani her zaman harama tutmayabilir. Ayak her zaman harama doğru yürüyemez; ama dil yürürken, otururken, uyurken her zaman hareket halindedir. Dili kelepçelemiyorsun. Ayakları zincirleyebiliyorsun; ama dili çivileyemiyorsun. Bu sebeple mü'minin dille imtihanı, eliyle ve ayağıyla olan imtihanından daha ağır olduğu için Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz "Sana bütün bunların şifresini söyleyeyim mi Muaz?" diye soru sordu. Muaz radiyallahu anh da tereddüt etti. "Yani cihat etmiş, namaz kılan, gece namazına kalkan bir insanın diliyle sorunu olur mu hiç?" diye düşündü. Peygamber aleyhisselam efendimiz de bize ders olsun diye ne buyuruyor? "Teheccüd, namaz, oruç, hac, Kur'an bunların hepsi yerine getiren biri de olsan, hatta cihad etmek şerefine ulaşmış biri de olsan dil, batırabilir seni." Hadisi şerif bunu, çok açık bir şekilde söylüyor.

Kardeşler,

Dilimiz açısından iki şeye dikkat etmemiz gerekiyor:

1- Dilimiz bir insanı rencide etmeyecek. Kurşun gibi, kama gibi, bıçak gibi dilin olmayacak.

2- Dilimiz, dinimize dokunmayacak. Dil insana da zarar vermeyecek, dine de zarar vermeyecek demektir bu. Dil, dine zarar verir mi? Verir tabii! Şimdi örnekler vereceğiz inşallah. Din, dilden gördüğü zararı Haçlı ordularından görmeyebilir.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz buyuruyor ki "Size en çok korktuğum şey, sizin dilinizi çok iyi bilen münafıklardır." diyor. " **عَلِيمُ اللِّسَانِ** " "Konuştuğunuz lisanı çok iyi bilen münafıklardan korkuyorum." diyor. Onun dili ve anlatımı ile yaptığı propagandası ve bunun getireceği fitne, Medine'yi filan gâvur ordularının işgal etmesinden çok daha büyük bir tehlike demektir. Yani "Bir gün sizin yaşadığınız şehirleri; filanca milletin orduları gelir ve işgal eder de camilerini, minarelerini yıkar. Bundan çok korkuyorum." demiyor da ne buyuruyor? "Sizin için en çok korktuğum şey, dilinizi çok iyi kullanan münafıklardır." Konuşmaya başladı mı, Kur'an'dan konuşuyor. "Ben Kur'an'ı savunmak için buralardayım." diyor.

Peygamberi, peygamberden iyi bildiğini söylüyor aleyhisselatu vesselam. Onun konuşmasındaki tatlılık ve çekicilik, yabancı bir ordunun Müslümanların camisine vereceği zarardan daha fazladır. Çünkü Müslümanlar, şehirleri bir ordu tarafından işgal edildiğinde “Eyvah, camimiz işgal oldu!” diye yapacakları şey bellidir. Bir bodrumda veya başka bir yerde muhakkak, oturup namazlarını kılacaklardır. Yahut da ışıkları söndürüp karanlıkta namazı muhakkak kılacaklardır. Üstelik de “Kâfirler camimizi yıktı!” diye de hınçlanacaklar ve namaza daha fazla sarılacaklardır. Fakat dil bilen, casus ruhlı, (casus demiyorum) ve mantıklı birisi, yirmi sene cuma namazından soğutabilir Müslümanları. “Nereye gidiyorsunuz? Bu camide ne işiniz var? Camiyi görmüyor musun? Hiç Medine'deki mescide benzemiyor, burada namaz kılınmaz.” diyor. “Hakikaten ya, biz boşuna bu kadar namazı kıldık.” dedirtirebilir. Kâfir, ordusuyla geldiğinde namazı teşvik etmiş olur; ama dil bilen, diliyle yanlış konuşan, cazip ve dil kalitesi olan birisi, buna rağmen imanında zafiyeti olan birisi de camiden soğutur, namazdan soğutur Müslümanları. Papaza kızıp oruç bozdurtur. Pireden dolayı yorganı yaktırır. Bu sebeple Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz "Sizin adınıza en çok korktuğum şey, sizin dilinizi bilen ve sizin dilinizi sizden iyi konuşan bir münafıktır." diyor sallallahu aleyhi ve sellem.

Kardeşler,

Bu sebeple temel ilke olarak, şunu bileceğiz. Ben maazallah, ağzıma alkol koymadığım gibi; ağzımdan alkol gibi bir laf da çıkmayacak! Alkolü ağza koymak da suç, alkol gibi uyuşturucu laf kullanmak da suç! Bu, bir Müslüman'ın şahsiyetini rahatsız ettiği zaman da sıkıntıdır. “لَا يَسْخَرُ قَوْمٌ مِّنْ قَوْمٍ” Allah'ın emridir. "Kimse kimseyle alay etmesin." “وَيْلٌ لِّكُلِّ هُمَزَةٍ لُّمَزَةٍ” Böyle Müslümanlar birbirlerine kaş göz işaretiyle, tiyatro oyunlarıyla, skeçlerle falan birbirleriyle alay etmezler. İmanımız bunu, kesinlikle kontrol altında tutmamızı istiyor. İnsanı rencide eden, Müslüman'ın onurunu rahatsız eden söz ve davranışlar haramdır. Müslüman ile alay edilmez, topallığı gündem yapılmaz, kaşlarının çekikliği gündem yapılmaz, kekeme olduğu ile alay edilmez. Müslüman onurludur! Bedensel kusurları ve bedensel engelleri de alay konusu olmaz. Şahsi hataları da alay konusu olmaz. Güçlülerin zayıfları ezmesi de yasak olduğu gibi, dili laf yapanların gevezelik yoluyla mü'minleri incitmesi de yasaktır. Ha tokat atarak incitiyorsun ha dilin tokattan fena darbe gibi iniyor. Önemli olan, mü'minin onurudur. Onuruyla oynadıktan sonra bunu kılıç darbesiyle yapmanla, dilini kılıç gibi kullanman arasında bir fark yoktur. Bizim mü'min olarak iman ettiğimiz ahlak değerlerinde bunun yeri toktur.

Kardeşler,

Bu boyutunu, yani mü'min insana; dille istizâ etme, hakaret etme, onu rencide etme boyutunu bir kenara bırakıyorum. Bir başka açıdan mü'minin şaka ölçülerinde ölçüyü aşması halinde, ahiret açısından nasıl tehlikeye gireceğini, hadisi şerifteki yüz üstü cehenneme yuvarlanmanın nasıl gerçekleşebileceğini vurgulamak istiyorum.

Kardeşler,

Dilimiz, başımızın belası! Aynı zamanda da cennete girmemize vesile olan en önemli araçtır. Bu sebeple dili, Allah'ın rızasına uygun kullanacağız. Birinci dikkat edeceğimiz şey; dilimizin kıracağı potların dille meydana gelecek arızaların en önemlisi olan yemin meselesidir kardeşler. Yeminler, ciddi bir baş belasıdır. Yemin çok ağırdır ve risklidir. Bir mü'min yemin ettiği zaman, adeta gökten birinci kat semayı başının üstünde tepsi gibi taşımaya hazır olacak kadar ağır bir vaziyette yemin etmelidir mü'min. “Bu adam, bu kadın yemin etti.” Tamam, bitti bu iş! Bir mü'minin yeminindeki itimat, bizim yemine olan itimadımız çok önemlidir. O bahsedilen olayı mesela; bir trafik kazasında kişiler “Ben şuradaydım, sen buradaydın.” diyor. Diğer şahıs da yemin etti dedi ki “Hayır, buradaydım.” Tesadüfen de o olay, kameraya alınmış. Hakikaten kameraya alınmış, bakıyoruz ki yemin edip “Sağdaydım.” diyen, kamera'da solda görünüyor. Öyle olmalı ki biz, kamerayla hatta gözümüzle bile göreceğ olsak, yemin ettikten sonra “Doğru budur!” diyebilmeliyiz birbirimize karşı.

İsa aleyhisselamdan bir hadisi şerif, bu söylediğimizi Hıristiyanlardan bir menkıbe olarak nakletmiyorum. Hıristiyanların peygamberi; ama bizim de iman ettiğimiz bir peygamber. Biz onun, orijinaline iman ediyoruz. Onlarsa kendi uydurdukları İsa'ya iman ediyorlar. Bir hırsız, hırsızlık yaparken yakalamış ve tutmuş elini "Çalma,

Allah'tan kork!" demiş. Hırsız da "Vallahi çalmıyorum!" demiş. İsa aleyhisselam kolunu tutmuş; çünkü çalarken görmüş onu. "Vallahi çalmıyorum!" deyince "Doğru söylüyorsun." demiş. "İsa yanlış görür; Allah doğrudur." demiş. "Vallahi" sözünün değeri, budur bizde. Peki, mü'min insan, bu sözü yıpratır mı günün birinde? Keşke yıpratmamış olsaydık. Kala kala bir Allah kefilliği, sağlam kalmış olsaydı keşke bizde. Bir de benim gibi işi pimpirikliğe, evhama ulaştırmış biri olarak, karşımdaki yemin ettiyse bunun yalan olduğuna daha fazla inanmaya başlıyorum bu sefer. Hele "İnşallah yarın gelirim." dediyse gelemeyeceğini anlıyorum bundan zaten. İş, Allah'a havale etti. Yani "Benim geleceğim yok. Gelirsem Allah beni zorla getirir buraya." demek istiyor şeklinde anlıyorum. Hâlbuki mü'min, Allah'ın ismini ağzına aldığı ilk anda bütün enerjisi bitmiş olmalıydı.

Kardeşler,

Kıyamet günü Allah'ın isminin yani, "vallahi, billahi, tallahi" kelimelerinin mü'minler arasında bile yıpranmasına sebep olmuş biri olarak dirilmek, herhalde kolay bir diriliş tarzı değildir. Bir insan birisinin bir şeyini çalabilir. İade edersin! On sene ona işçi olarak çalışırsın ve zararını ödersin. Bir mü'minin imanındaki Allah'ın adının kefarete gücünü yıpratırsan, bunu nasıl geri getireceksin? Şaka ve ciddi konuşmanızın ölçüleri hususunda yemin meselesini, yani bir söze Allah'ın adını katmayı bu açıdan ele almak zorundayız. Mü'min "inşallah" dememeli; "inşallah" demeden konuşmak da yasak! "وَلَا تَقُولَنَّ لِّشَيْءٍ إِنِّي فَاعِلٌ ذَلِكَ غَدًا إِلَّا أَن يَشَاءَ اللَّهُ" "İnşallah demeden, yarın şöyle bir iş yapacağım demeyin." diyor Kur'anı Kerim. Bu ne demek? Yapmayacağın bir işi, konuşma demek! Yapacaksın sözüne Allah'ı kefil koşarak, yani "Ben hazırım, Allah da izin verirse bu işi yapacağım." diyerek konuş demek bu. Allah'ın adına o azameti o bizi yaratan, bize cennet verecek olan ve cehennemle tehdit eden eden Allah'ın ismini kullanırken, dikkat edecek mü'min! Bu çok büyük bir imtihan kardeşler. Çok büyük bir risk! Bu vebali, toplum olarak yüklenemeyiz kıyamet günü.

Kardeşler,

İkinci olarak da mü'minler olarak biz, dinimizi bize öğreten ulema ile yani âlimlerle, ciddi bir vakar mesafesi oluşturmamız lazımdır. Hani trafikte Müslümanlar veya kâfirler kim araç kullanıyorsa "Öndeki araca şu kadar mesafede yaklaş." diyor trafik emniyeti açısından. Âlimler, peygamberlerin vekilidirler. Onlar bunu hak eder, edemez. O vekâletin kadir kıymetini bilemezler, insanların arasında sigara içerler. O, onların Allah ile aralarındaki bir meseledir. Biz, onların taşıdığı peygamber vekâleti makamını saygın tutmak zorundayız. Çünkü yıpranan her âlim, o temsil ettiği ilmin membaı olan Resûlullah'ın yıpranması demektir sallallahu aleyhi ve sellem. "Hocalar çok yiyor." dediğin zaman "Hocaların hocası Resûlullah'ı da çok yiyor." hale getirmiş olursun. Hocaları cemaatinin dilencisi durumunda gördüğün zaman, onun bunun avucundan gelen sadakalarla yaşıyor gördüğün zaman; esasen sadaka kendisine haram olan Peygamber'i de sadaka düşkünü biri haline getirmiş olursun. "Yahu Peygamber kim, bu bu adam kim be? Bunun ne alakası var peygamberle?" Kader bir kere onu ilim adamı yapmış. Âlim yapmış!

Kardeşler,

Bu yüzden bir insan kendisini bir caminin imamı, talebelerin önünde bir hoca efendi olarak gördüyse kader onu o hale getirdiyse; maaşını helal etmeyi düşündüğünden fazla, kimi temsi ettiğini düşünmesi lazımdır. Eğer kimi temsi ettiğini; Cebrail'in talebesi Resûlullah'ın, Abdullah'ın oğlu Muhammed'in filan köydeki temsilcisi olarak göremiyorsa, vay haline kıyamet günü! Onun yürüyüşü de önemli, oturması da önemli, kalkması da önemlidir.

Bu sebeple lisanımızın yemin konusunda hassasiyet göstermesi gerektiği gibi; bir sebeple başında sarık bulunan, bir sebeple elindeki kitaptan Kur'an'dan bize ders veren, dersten önce veya sonra beş kuruş etmez işler içinde bulunmuş biri olsa bile o sırf bulunduğu makam, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem hocalık makamının talebesi olarak bulunduğu için, içimizden ona bir sürü gayzımız ve nefretimiz olsa bile ulema olduğu için onunla mesafeli durmalıyız. Bu mesafe, tıpkı trafikte kendi hızıyla onun hızı arasındaki dengenin ortalaması gibi olmalıdır. Sen de âlimsen; o zaman âlimce oturup kalkarsın. Mesela; traktörle gidiyorsan trafikte ve önündeki araç da traktör değilse, o dengeyi kurmak zorundasın. Sen, sağ şeritten gideceksin o zaman.

Kardeşler,

Aksi takdirde biz köyümüzdeki, kasabamızdaki filan binada beraber bulunduğumuz bir âlime dil uzattığımızda; Ahmet'e, Mehmet'e dil uzattığımızı zannederiz. Bu uzattığımız dil, gider peygamber aleyhisselamı bulur. Gider ondan Cebrail'i bulur. Gider de ondan neyi bulur? Buna, çok enteresan bir örnek vermek istiyorum; ama bu örneği verirken de defalarca tereddüt ettim. "Acaba bu örneği vereyim mi, vermeyeyim mi?" diye çok korkuyorum. Neden korkuyorum? Önümde Kur'an ayeti! "Bu ayeti anlatırken yanlış anlaşılmaya sebep olurum, maazallah bir mü'minin de cehenneme girmesinin sebebi ben olurum." diye korkuyorum; ama nihayetinde bu, Allah'ın kitabında bir ayet! İsteyen anlar, isteyen anlamaz. Bunu da Allah, kullarının iman ettiği Kur'an'da binlerce ayet var. "İman edeceksiniz." diyor Allah.

Kardeşler,

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz ve sahabeler bir cihad esnasında mola vermişler. Ashabı kiram da Medine'ye dönüyorlar, espriler yapıyorlar, şakalaşıyorlar. Sahabilerden bir tanesi ise oturup Kur'an okuyor. Sesli Kur'an okuyor. O Kur'an okuyan sahabi de göbekli, şişman birisi. Oradakilerden bir tanesi de o okumasını bitirince "Yahu nerede bir hafız gördüysek hep şişman bunlar! Hep göbekliler hafız oluyor." diye espri yapmış. Diğer bir sahabi de "Sen ne yaptın?" demiş. "Bunun göbekli olduğunu değil, Kur'an'ın insanları göbekli yaptığını söyledin sen!" demiş. "Bunu yapsa yapsa bir münafık yapar. Senin Kur'an'a saygın olsa bu adamın göbeğiyle Kur'an arasında bağlantı kurmazdın sen." demiş. O da demiş ki: "Böyle bir şakayı büyütmenin manası yok. Espri yaptım ben." demiş. "Seni ben Resûlullah'a söylemek zorundayım. Sen Kur'an'a hakaret ettin." demiş. "Etme, bu şakaydı!" filan derken, Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem gitmiş. Efendimiz de hayvanına biniyor, hareket edecek ve o sahabi "Ya Resûlullah! Kur'an okunurken bu adam kalktı. 'Bu Kur'an okuyanların hep göbeği şişman. Yiyip içiyor bunlar.' demek istedi." demiş. O sözü söyleyen de koşarak gelmiş "Ya Resûlullah! Bir şakayı abarttı bu." demiş. "Bir şakayı abarttı. böyle değil! Böyle değil, vallahi böyle değil, billahi böyle değil!" diye yalvarmış. Bu sahneyi gören sahabi diyor ki "Adam böyle konuşurken Efendimiz sustu, cevap vermedi. O zat da Efendimiz'in ayağına kapanmış, hayvanın üzengisini tutmuştu. Efendimiz de hayvana binmiş, hayvanı çüşleyecek. 'Ya Resûlullah şakaydı bu, şakaydı!' diyor." Efendimiz cevap vermemiş. Bunun üzerine Tevbe Suresi'nin 65 ve 66. ayetleri inmiş.

Kardeşler,

Çok dikkat etmek gerekiyor. Yani bu örneği vereyim mi, vermeyeyim mi diye defalarca düşündü; fakat kıyamet günü bildiği şeyi gizleyenler arasında olmaktan da korkuyorum. Herkes kendi imanı ile tartsın. Şimdi Tevbe Suresi'nin 65 ve 66. ayetlerini dinleyiniz. Bu olayı ve sahneyi anladık değil mi şimdi? Bir sahabi Kur'an okunurken espri yapmış, "Ulan hafızlar hep göbekli oluyor." İşte bugünkü Türkçeye söyleyeyim "Hoca hep yemek yiyorsunuz, oturup yemek yiyorsunuz." demeye gelen bir cümle söylemiş. Hani hocalar çok yer ya! Bu sözün aslı budur. Hocalar o zaman da çok yiyorlarmış demek ki. Çok yiyorlarmış! Şimdi Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem "Tevbe et, bir daha böyle yapma!" falan demeye fırsat kalmamış; çünkü ayet iniyor. Ayet inince zaman Peygamber konuşmuyor zaten. Bakın ayet bunu nasıl yorumluyor. **"وَلَيْنُ سَأَلْتَهُمْ لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا كُنَّا نَخُوضُ وَنَلْعَبُ"** "Onlara soracak olsanız biz şakalaşıyorduk, eğleneydi. Mola yerinde şaka yapıyorduk diyecekler." diyor Allah Teâlâ. Adam da zaten ne diyor? "Şakaydı ya Resûlullah, espriydi" diyor. **"قُلْ"** "De ki ey Peygamber!" **"أَيُّهَا اللَّهُ وَإِيَّاتِهِ وَرَسُولِهِ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِؤْنَ"** "Siz Allah ile Allah'ın ayetleri ile Peygamber ile mi şakalaşıyordunuz?" Allah ile Kur'an ile Peygamber ile şaka olur mu? Şakalaşacak başka bir şey bulamadın mı? Hâlbuki adam direkt olarak "Kur'an şöyledir, Kur'an insanı şişmanlatıyor." filan dediği yok. "Yahu bu adam göbekli! Demek ki göbekli adamlar hep Kur'an okuyorlar." Yani "Siz oturuyorsunuz masada, biz tarlada çalışıyoruz. Siz masada oturuyorsunuz, kelepir yiyorsunuz." demeye gelen bir cümle bu.

Arkadaşlar, aziz dostlarım

Keşke ayet burada bitmiş olsaydı! Bakın ayet nasıl devam ediyor? 66. ayet devam ediyor. “لا تَعْتَذِرُوا” Hani adam geldi, Efendimiz’in üzengisini tuttu “Ya Resûlullah! Affet beni, bu bir şakaydı.” dedi ya. “لا تَعْتَذِرُوا” “Özür dilemeyin.” “فَدُّ كَفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ” “Mü’mindiniz; ama kâfir oldunuz artık.” “Özür dilemeyin.” “لا تَعْتَذِرُوا فَدُّ كَفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ” diyor Tevbe Suresi’nin 66. Ayeti. Özür yok! Diyelim ki o sahabe, göbeğine değil de kaşına böyle bir şaka yapmış olsaydı. Konu çok önemli değil! Diyelim ki “Bu ayetin neden böyle indiğini bilmiyoruz.” Taberî’den ben bu nakli böyle aldım, Taberî böyle naklediyor bu olayı. Diyelim ki “Sebebinin ne olduğunu bilmiyoruz bu ayetin.” Fakat ayet çok açık! Sorduğun zaman “Espri yapıyoruz, tiyatro yapıyoruz.” diyorsunuz. Allah, Kur’an ayetleri ve Peygamber nasıl espri konusu olur sizde? Mü’minsiniz siz. Kur’an’ın azametini, Allah kelimesinin azametini sen korumadıktan sonra kim koruyacak bunu? Secde ettiğin Allah’ın adını sen, şaka konusu yaptığın zaman, sen yalan yere “inşallah” dediğin zaman, sen “vallahi” kelimesini gereksiz yere kullandığın zaman, din öğrendiğin âlime sen hakaret ettiğin zaman; kim o âlimin heybetini korur? “إِنْ نَعَفَ عَنْ طَائِفَةٍ مِنْكُمْ” “İman etmişken kâfir oldunuz.” “فَدُّ كَفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ” “Artık özür dilemeyin.” “لا تَعْتَذِرُوا”. “Sizden eğer bir grubu affedersek bile hani sonra tövbeleri ciddi olursa...” “تُعَذِّبُ طَائِفَةً بِأَنَّهُمْ كَانُوا مُجْرِمِينَ” “Sizden eğer bir grubunuzu affedecek olsak bile, bu işin esas suçlularını affetmeyip azap edeceğiz.”

Kardeşler,

Şimdi bir mü’min; içinde Allah, Peygamber, Kur’an bulunan ve mü’minin akidesiyle ilgili bir şeyler bulunan bir tiyatroyu izleyebilir mi, izleyemez mi? Bunu herkes kendi kendine düşünsün. Âlimlerle ilgili, âlimlerle ilgili espri yok! Beş para etmez o âlim! Alimallah etmez. Beş para etmez. Kader getirmiş adamı, âlimlik makamına oturtmuş. Bu âlimin ilmi de bana hayır etmiyor. Uzak dur; ama onun üzerinden dini hırpalama! Ona bağlı olma; temiz gördüğün, takva gördüğün âlimin peşinden git. Çünkü o yıpranırken, beraberinde din de yıpranıyor. Postu deldiriyorsun sen. İçerden canı çıkaracaksın; ama avladığının postu da gidiyor, din gidiyor elden. Her mü’minin, bir âlim hakkında bir söz söylediğini mesela; on milyonluk bir şehirde, on milyon mü’minin her biri bir söz söylese on milyon kere “Yuu!” yapılmış olur İslamiyet’e.

On milyon kişinin “Yuu!” dediğini topluca seyret ki bir, iki, üç, dört,45, 48, 58, 78, 98, 2008 derken bu “Yuh!” sesleri toplanıp toplum psikolojisi oluyor sonra. On milyon kişi toplanıp bir stadyumda “Yuh hocalara!” demiyor hiçbir zaman; ama o “yuh” sesleri ya da onu teşbih eden sesler filan seneden beri söylene söylene toplum hafızasında ne oluyor? Bunlar yer işgal ediyor. Hoca deyince, âlim deyince, sahabe deyince, Ebu Hanife deyince rahmetullahi aleyh bu sefer de toplumun aklına hep bu gelmiş oluyor.

“Yuu!” seslerinin ve “Aaa!” haykırıışlarının bir arada söylenmesi gerekmiyor. Nasıl bir insan; kelimeleri bir bir öğreniyor da üç yaşında konuşmaya başlıyor. Önce “Ba” diyor, sonra “baba” diyor, “a” diyor “anne” oluyor. Bu tip yanlış kullanımlar da bir toplumun hafızasına giriyor ve neticede Peygamber’e hakarete kadar götürüyor. Onun için işte “Yahu bu göbekli adamlar hep Kur’an okuyor.” sözünün faturası bu oldu. Zavallı bir espri yaptı, iman gitti elinden. Bir mesele, Kur’an’da varsa o meselenin bizde şakası yoktur. Yapamayız, edemeyiz bu ayrı bir konudur. Bunu espri için de konuşamayız, test etmek için de konuşamayız.

Kardeşler,

Dilimiz açısından üçüncü riskli sorun da Müslüman’ın, günahları basit gören ve bu basitliği dillendiren şeyler konuşmasıdır. Mesela; filanca ağır günahı işleyen birisini, ikaz ettiğinde “Ne yaptık ki ya, ne var bunda?” Allah buna “haram” diyor, sen “Ne demek, ne var bunda!” diyorsun. Günahları küçümser üslupla Allah muhafaza buyursun, alkol, faiz, zina ve benzeri haramlar hakkında “Ne var bunda?” denir şey midir? Ya da çok daha masum bir ifadeyle “Ee daha beterini yapanlar var!” Daha beterini yapan olabilir. Allah sana, senin hesabını soracak.

Kardeşler,

Ümmet-i Muhammed, insanlığın denge ümmetidir. Konuşurken de bu denge, dilimizden anlaşılmalıdır. Biz, insanları ciddi bir şekilde cennete davet ediyoruz. Çoluğumuz çocuğumuz, arkadaşlarımız hep cennetlik olsun istiyoruz; ama dilimiz, tavrımız cehennemlik olursa bu dengesizliktir, çelişkidir.

Kardeşler,

Dille ortaya çıkan dördüncü riskli sonuç ise insanların imanı ile ilgili konuşmaktır. Bir insanın kâfir olduğuna, dinden çıktığına dair ciddi bir belge veya onun itirafı bulunmadığı sürece kimseye “kâfir” denemez. “Filanca yerde, filanca kooperatif üyeliğinde oy kullandı, dinden çıktı.” Din, öyle insanların birbirini sokup çıkardığı bir yer değildir. Fıçılarla şarap içer; ama “kâfir” diyemezsin. Bankadan faizi tırlarla götürür. Kâfirlik başka bir şey! İnsanları dinden çıkarmaya yönelik sözler, ağızımızda dolaşmayacak. “Genel olarak şu işi yapmak küfürdür.” denir. “A şahsı, x şahsı kâfir oldu.” demek risktir. Sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz “Bir mü’min, ağzından ‘filanca kâfirdir’ dediği zaman o söz, orta yerde kalmaz.” buyuruyor. Ne demek, orta yerde kalmaz? “A kişisi, B kişisi için “kâfir” dedi. Eğer gerçekten B kişisi, kâfir ise söz yerine oturdu; ama bu kadarla bitmiyor. “A kişisi, B kişisine “kâfir” demişti. B kişisi kâfir değilse söz gelir, sahibini bulur, haberiniz olsun.” diyor. Yani birine “kâfir” derken kurşunu, taşa isabet ettirirsen sekip seni alından vurabilir. Sen güya iman bekçisi idin, kendin öldün. Bu sebeple isim vererek “Filanca kâfirdir.” dememeliyiz. “Edepsiz!” de, “Düşman!” de, “İkiyüzlü” de; ama kâfirliğin ötesi yok. Müşriklığın, ötesi yok! Daha yapacak bir şey yok çünkü. Ölüye verilecek bir ceza olmadığı gibi, bir insanın kâfir olduğuna karar verdikten sonra da verilecek bir ceza yoktur.

Kardeşler,

Bir beşinci dikkat edilmesi gereken husus da mü’min bir insan; Allah’ın adı ile dini ile Kur’an’ı ile alay edilen bir yerde, bulunamaz. Bulduğu zaman, kendisi alay etmiyor olsa bile, alay işleyenlerle aynı suçu işlemiş olur. Nisa Suresi’nin 140. ayeti, bu hususta hiçbir tartışmaya mecal bırakmıyor. Hani “Filan müçtehit söyledi, filan kitabın şu sayfasında okudum.” demeye gerek yok. Nisa Suresi’nin 140. ayeti kitapların kitabı Kur’an, O’nun ayetlerinden bir ayet, böyle müteşabih dediğimiz “Acaba ne demek istedi?” diye oturup kafa yormayı gerektiren bir hüküm de değil. Beraber dinleyelim. “وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ” “Kitapta size indirmiş hüküm şudur:” Buyur ya Rabb’i! **أَنْ إِذَا سَمِعْتُمْ آيَاتِ اللَّهِ يُكْفَرُ بِهَا وَيُسْتَهْزَأُ بِهَا** Nisa Suresi’nin 140. ayetini okuyorum. **أَنْ إِذَا سَمِعْتُمْ** “Allah’ın ayetleri ile inkar edilmek için ya da eğlenmek için, şakalaşmak için alay edildiği zaman...” **“أَيَاتِ اللَّهِ يُكْفَرُ بِهَا وَيُسْتَهْزَأُ بِهَا** “Allah’ın ayetleri ile Kur’an’la eğlenildiğini duyduğunuz, böyle bir şey olan bir ortamda bulunduğunuz zaman...” **“فَلَا تَقْعُدُوا مَعَهُمْ”** “Orada oturmayacaksınız.” **“فَلَا تَقْعُدُوا مَعَهُمْ”** “Orada onlarla oturmayacaksınız.” diyor Allah Nisa Suresi’nin 140. ayetinde. **“حَتَّىٰ يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ”** O konu kapanacak, başka bir konu konuşurlarsa o toplantıya bir daha gidebilirsiniz.”

E peki, buna dikkat etmezsen? Program bitmedi daha, açık oturum devam ediyor; ama biri çıkmış “Yahu Kur’an’ın bu ayeti anlaşılıyor bu asırda. Bana göre böyle değil!” diyor. Allah’ın ayetini yok sayıyor. İnkâr ediyor veya eğleniyor. Peygamber “Niye şu kadar kadınla evlendi?” diyerek alay ediyor. Allah ona “Helal ettik sana.” dediği halde peygamber “Niye bu kadar kadınla evlendi? diyor. Onu protesto etmek için bile orada oturabilir misin? **“فَلَا تَقْعُدُوا مَعَهُمْ”** “Orada bulunamazsın.” **“إِنَّكُمْ إِذَا مِثْلَهُمْ”** Eğer siz, oradan kalkmazsanız onlar gibisiniz. Dolayısıyla televizyonu açıp “Bu melun ne diyor bakalım.” diye seyredemezsin.

Allah’ın ayetlerini hafif gören gazeteye, para veremezsin! Böyle bir tiyatroyu, çocuğunun izlemesi için ona bilet parası veremezsin! Okuldan atılma pahasına bile olsa çocuğunu, o toplantıya gönderemezsin! **“إِنَّكُمْ إِذَا مِثْلَهُمْ”** Keşke ayet burada bitseydi. Kim var burada şimdi? Allah’ın ayetleri ile alay edenler ve onu seyredenler. “Ne diyor bu mendebur, domuz herif? Nereden geldi bu, casus mudur nedir?” diye sen de merak edip televizyonda gece yarılarında kadar adamı seyrettiğin zaman **“إِنَّكُمْ إِذَا مِثْلَهُمْ”** “Siz de onlar gibisiniz.” Keşke bu ayet burada

bitseydi. Ayet devam ediyor. **“إِنَّ اللَّهَ جَامِعُ الْمُنَافِقِينَ وَالْكَافِرِينَ فِي جَهَنَّمَ جَمِيعًا”** “Münafıkları da kâfirleri de hepsini cehenneme toplayacak Allah, göreceksiniz.” Demek ki maazallah öyle bir ortamdan ölüm gelecek olsa onlarla beraber cehenneme girmek söz konusuymuş, ayet böyle söylüyor. Mü’min vakarlı insandır. Hasiyetli insandır. İmanından vakar aldığı için, imanını tartışma konusu yaptırmaz mü’min. “E bu kâfirlerin ne dediğini bilmesek tuzaklarına düşeriz.” Alimallah, kanserin ne olduğunu bildi de kurtuldu mu insanlar kanserden. Bir şeyi bilmek, uzmanı için faydalı olabilir. Onun susmasını sağlayacak ehliyetli birisi, onunla konuşabilir. Sen tiyatro seyrediyorsun, horoz dövüşü seyrediyorsun! Peygamberine “Cinsiyetliğine düşkün!” deniyor, sen yerlere geçmediğin halde, kalp krizi geçirmediydin halde onu dinleyebiliyorsun. Sinirlenince de “Vah edepsiz herif ya! Bunlar nereden geldi bu memlekete?” diyorsun. Ne tepki maşallah ya! Sen televizyon seyredirken “Tüh melun! dedin ya, adam kahrından öldü zaten. Güya refleks gösteriyorsun. O gece nasıl uyudun sen? Peygamberine “Cinselliğine düşkün bir insan!” dendi. Nasıl uyudun? Ertesi sabah nasıl kahvaltıya gittin sen? Nasıl yemek yiyebildin, sormayacak mı melekler?

Kardeşler,

Biz; şeriatımıza ait, imanımıza ait, Allah’a ait mukaddesatı, Peygamber aleyhisselama ait mukaddesatı, Kur’an’a ait ahkâmı koruyamadıktan sonra, filan kâfirlerin Çanakkale’den geçmesini beklemeye gerek yok. Anten yukarıdan geldi geçti. Sen, Çanakkale Boğazı’nda nöbet bekle orada! Sakın geçmesin balıklar ha bu tarafa. Sen bekle orada! Orada bekle. Adam antenle gelip senin evinin içine yerleşti, sen Çanakkale’de nöbet bekliyorsun hala. Ta 1915’ten beri bekliyorsun orada. Öbür taraftan senin çocuğun çocuğun, ashabı kiram hakkında istediği gibi konuşuyor. Bu Ümmet’in Peygamberinin haysiyetini, Kur’an’ın azametini koruyamaması; vatanını koruyamamasından daha aşağı bir suç mudur? Biz onların televizyon programlarına, tiyatrolarına, hiçbir şeylerine katılmayız. Onlar bir gün gelip Cuma namazını kılarken “Bu Müslümanlar nasıl namaz kılıyor?” diye merak edip bakıyorlar mı hiç? Camide “Biz sizin namazınızı, şu abdestinizi bir öğrenelim.” diye şadırvanda duran bir münafık, zındık kâfir gördünüz mü hiç? Fotoğraf çekip çoluk çocuğuna “Tip tip yıkanıyor bu adamlar. Sadece kollarını yıkıyorlar.” diye göstermek için fotoğraf çekiyorlar Sultan Ahmet’in bahçesinde. “O benim şeriatımı merak etmiyor da ben onun zındıklığını niye merak edeyim.” diye düşünmek gerekiyor. Onlarla aynı mahallede bile oturamayız biz. En azından onların, az bulunduğu bir semtte oturmayı tercih etmemiz lazım.

Kardeşler,

Burada çok önemli bir sorun var. Biraz önce, bir örnek verdim. On milyon “Yuu!” denmiyor her halde. Bu kadar “Yuu!” çeken bir araya, onlar zaten uykularından kalkıp on milyon bir araya gelmezler; ama on senede herkes günde üç defa “Yuu!” dese, on sene sonra topluca bir “Yuu!” ya dönüyor. Toplum kafası bunu böyle algılamaya başlıyor. Üç tane, beş tane iyi de bunu, bir daha düzeltmiyor. Bu sebeple bir tek yanlışı dahi az görmeye hakkımız yoktur. Yani bir mü’min olarak, imanımız ve mukaddesatımıza, iffetimize, ahlakımıza yönelik en küçük tehdidi bile en büyük tehdit kadar ciddi kabul etmek zorundayız. Bir kere Allah, bizi böyle görmeli! Ciddi, dinine, iffetine, ahlakına, şeriatına bu şekilde sahip çıkıyor görmelidir. Hani bu bir defadır. “Bir kere dedi çocuk, bir kere.” demekle bir şey olmaz demiyoruz. Kurşun da bir kere çıkıyor zaten, bir kere giriyor insanın kafasına ve ölüyorsun. Dilimiz, bizim dinimizdir. Bunun için Muaz ibni Cebel radiyallahu anh’a Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem “Sana şifreyi vereyim mi? Cihadın, namazın, tespihin, tarikatin, zikrin, medresenin, Kur’an okumanın, caminin ne biliyorsan, İslam namına bunların şifresini sana vereyim mi Muaz?” sorusuna ne cevap veriyor?” “Evet, ver.” diye mesela söyleyince ne diyor? “Dudağa dikkat edeceksin!” ama bu dudağa bir boyut getirdik biz dedik ki “Başkasının dudağına da dikkat edeceksin.” Dolayısıyla kulağına da dikkat etmen lazım! Yani kendin böyle bir alkolik laf kullanmayacağı gibi, kulağın da alkolik lafa karşı sansürlü olacak. “Kâfirler meyhanede sövüp dursunlar, boş ver.” diyorsun.

Öyle bir tehlike ki bu; kâfir meyhanesinde sövüp duruyor, kendi televizyonunda ve kendi kanalında konuşuyor; ama senin çocuğuna ulaşıyor veya onun çocuğu zehir zemberek oluyor. Onun kalbini ısıtıp senin, onu mü’min yapma sürecin zorlaşıyor bu sefer. Yani kâfir, küfründe inadında güçlü olduğu zaman mü’minin aşması gereken yol, çok zor oluyor. Bir düşün ki bir vadide yol yapacaksın. Asfaltı dokuyorsun, yol oluyor. Bir de bir dağı kazıp

yol yapman gerekiyor. Kûfûr, kûfründe inatlaştığı zaman mü'minin tebliği (emri bil ma'ruf) Allah'ın dinini insanlara ulaştırma görevi de zorlaşıyor demektir. Tüneller açarak gideceksin! Üç kere namazı tarif edeceğin çocuğa, otuz kere tarif etmen gerekiyor bu sefer. Belki otuzunda da başarılı olma ihtimalin düşüyor.

Kardeşler,

Her halükarda, şakanın sınırı olmalı! Dilini kontrol edemeyenlerin, dinlerini korumaları çok zordur.

Ve'l hamdulillahi rabbi'l alemîn.